

— Mintha prédikálnál.

— Ne élcelődj! Inkább mondok valamit. A múltkor gyönyörű homiliát írtam magamnak, előre dörzsöltem a tenyeremet: ez aztán hatásos beszéd lesz. Már a miseruhámat vettem, hangolt a zenekar — havonta egyszer zenekar működik közre a nagymisén, szívességből —, amikor egyszer csak azt mondja az a néni, aki a virágokat gondozza: „Drága plébános úr, olyan szép beszédet mondhatna ma a szegények királyáról.” Sejtethed, Krisztus király ünnepe volt, én pedig a világ királyairól akartam szónokolni, akik, lám, elmúlnak, de az igazi király megmarad. Épp a karomat nyújtottam a ruha fölvétele közben, úgy is maradtam egy pillanatra. Mint egy szobor. Mit mondjak, a szegények királyáról beszéltem. Rengetegen voltak, egy pisszenést nem lehetett hallani. A mise után egymásnak adták a kilincset, igen, ilyen beszéd kell nekünk, erre van szükségünk! Akkor arra gondoltam, megint a Lélek szól, de emberi alakot választott magának. Szigorú emberi alakot, mert M. néni igencsak káros menyecske, engem is leteremt, ha nem veszem észre valamelyik mesterművét a vázában.

— Ne haragudj, elszaladt az idő.

— Akartam is mondani, de hát a vendéget mégsem illik kitenni.

— Igazán vendégmarasztaló búcsúszavak.

— Tudod mit, maradj csak nyugodtan. A templomi hirdetőre meg kellene fogalmazni egy szívhez szóló írást arról, hogy jöjjenek minél többen a hétfői megbeszélésre. Fel szeretnénk tölteni a kórusunkat fiatalokkal. Elmegyek gyóntatni, adok papírt, csak fogalmazz nyugodtan!

Mit mondjak? Életem egyik legnehezebb fogalmazványa volt. Amikor kifelé mentem, átadtam egy idősebb úrnak, aki számoszlopok összeadásával bíbelődött. „A plébános úr kérte” — dadogtam zavartan. Elolvasta. „A plébános úr szebben fogalmaz” — mondta megbocsájító mosollyal. „Első próbálkozásra ez is megteszi.” S látva riadalmamat: „Ne csüggedjen, megy ez még jobban is!”

KÁROLYI AMY

A teremtés utolsó napja

*Az állatok kicsit odébb álltak,
a lélekzetnek csak lebét kapták,
nem az egész lélekzetet,
így jutott nekik agyag-agy,
de kárpótlásul ember-szemek.*

*Ők az almából se kaptak,
mi nyeltük le a tudatot,
így lett vagyunk a világ,
s ők szegények lettek, de ártatlanok.
Az az órjási lélekzet,
ami életet lehell,
az teremti féltestvéreink
és belésnek belénk rejti el.*